

Taronja borda

La ciutat cansada, Premi Carles Riba 2016

Maria Cabrera

Tot va començar amb un parell de gotes distretes, amb aquell no que em vas dir de la cuina estant i que jo vaig confondre amb el soroll de l'aixeta de la pica, que no acabava de tancar del tot bé. Aquesta setmana tampoc, i l'aixeta que cada dia perdia més, i el soroll de l'aigua sobre els plats bruts, que em va començar a semblar que feria una mica, amb un clonc orgullós sobre la vaixella indefensa, i jo preocupada. Perquè era càndida, jo, i vaig córrer a collar-la bé, potser si hi poses una goma nova ho arreglaràs, no t'hi caldrà pensar més, i els meus dits, petits, una mica freds i una mica insegurs, desenroscant la vàlvula, tractant les pecetes amb cura, netejant, treu aquesta brutícia, les ungles minucioses gratant amb insistència, col·loca-hi la goma nova, d'un blanc impecable, que la vella fa molts anys que és vella i ja va carregada de grinyols. La cuina era neta, com sempre, i jo em vaig mirar l'obra feta, tranquil·la mentre m'eixugava les mans amb un parrac: tot anirà bé, has fet les coses amb cura, esforçadament. Però arribaven els vespres i tu, de lluny estant, em posaves un tub de silenci a l'orella: té, escolta. Veus com no se sent res? Però jo la sentia, forta com mai, la remor. De debò que no hi ha cap fressa?, feia jo, i tu ferm que no i amb una engruna de ràbia, una engruna, només, que et lluïa fugaç als ulls com lluïa l'aigua fent-se gota a la punta de l'aixeta. I jo compungida, compungida i una mica obtusa del cap, que sempre m'ha costat d'entendre les coses perquè mai no passa la cosa justa per a la paraula que em brosta: tot se'm fa paraula de seguida i llavors no veig res que no siguin paraules i el paisatge em mareja, com si inflés globus i més globus de paraules i l'heli em pugés al cap. I com que tu eres llest i, de lluny estant, amb un gest sec de les mans em deies silenci, jo et creia i em deia que tot plegat érem jo i la meva dèria, que el fèiem, el sorollet. Insolent. Mala dona. Mentidera, mentidera, mentidera, tres cops mentidera que et fan taronja borda, em deia. I em ficava amb ràbia el bastonet a les orelles: calla, cap meu, calla que ets dolent i les preguntes fan soroll i el soroll fa nosa.